

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 350/09-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 13. októbra 2009 predbežne prerokoval sťažnosť S. L., zastúpeného advokátkou JUDr. J. Č., L., vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v konaní vedenom Okresným súdom Liptovský Mikuláš pod sp. zn. 11 C 149/2002 a Krajským súdom v Žiline pod sp. zn. 8 Co 42/2009 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť S. L. o d m i e t a pre nedostatok právomoci.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 10. septembra 2009 doručená sťažnosť S. L. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) v konaní vedenom Okresným súdom Liptovský Mikuláš (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 11 C 149/2002 a Krajským súdom

v Žiline (ďalej len „krajský súd“) pod sp. zn. 8 Co 42/2009. Sťažnosť bola odovzdaná na poštovú prepravu 8. septembra 2009.

Zo sťažnosti vyplýva, že rozsudkom okresného súdu č. k. 11 C 149/2002-252 z 10. decembra 2008 bola zamietnutá žaloba sťažovateľa ako žalobcu proti žalovanému J. G. (ďalej len „žalovaný“) o zaplatenie sumy 75 737 Sk s príslušenstvom. Išlo o vymáhanie nedoplatku na vyúčtovaní ceny bytu obstaraného pre žalovaného na základe zmluvy o výstavbe bytu č. 25/26/98 z 20. augusta 1998 prostredníctvom zvoleného zhotoviteľa. Rozsudkom krajského súdu č. k. 8 Co 42/2009-250 z 26. mája 2008 (správne má byť zrejme 26. mája 2009, pozn.) bol rozsudok okresného súdu potvrdený. Uvedenými rozsudkami došlo podľa názoru sťažovateľa k porušeniu označených článkov ústavy a dohovoru. Keďže o ochrane týchto práv všeobecný súd už rozhodovať nemôže, treba sťažnosť považovať za prípustnú v zmysle § 53 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

Porušenie označených práv spočíva podľa sťažovateľa v tom, že rozsudky všeobecných súdov neobsahujú riadne a vyčerpávajúce odôvodnenie v zmysle § 157 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku. Pritom právo na riadne odôvodnenie každého rozhodnutia súdu je neoddeliteľnou súčasťou práva na spravodlivé súdne konanie a práva na súdnu ochranu. Ak všeobecný súd riadne neodôvodní svoje rozhodnutie, odníme tým účastníkovi konania právo konať pred súdom a rozsudok sa stáva nepreskúmateľným. Hoci sťažovateľ v obsiahlom odvolaní proti rozsudku okresného súdu napadol aj nedostatok odôvodnenia, a tým nepreskúmateľnosť rozsudku, nedomohol sa nápravy ani v odvolacom konaní, čo znamená, že aj postupom krajského súdu mu bola odňatá spravodlivá súdna ochrana a možnosť konať pred súdom. Krajský súd sa dopustil rovnakého pochybenia, keď na základe nepreskúmateľného rozsudku okresného súdu vo veci meritórne rozhodol. Krajský súd jednoducho doplnil dôvody rozsudku za okresný súd.

Sťažovateľ žiada vydať nález, ktorým by ústavný súd vyslovil porušenie označených článkov ústavy a dohovoru v konaniach vedených okresným súdom pod sp. zn. 11 C 149/2002 a krajským súdom pod sp. zn. 8 Co 42/2009 s tým, aby rozsudok okresného súdu z 10. decembra 2008 a rozsudok krajského súdu z 26. mája 2009 boli zrušené a vec vrátená okresnému súdu na ďalšie konanie.

Z rozsudku krajského súdu č. k. 8 Co 42/2009-250 z 26. mája 2009 vyplýva, že ním bol potvrdený rozsudok okresného súdu č. k. 11 C 149/2002-252 z 10. decembra 2008. Rozsudok nadobudol právoplatnosť 14. júla 2009.

Podľa zistenia ústavného súdu sťažovateľ podal proti rozsudku krajského súdu č. k. 8 Co 42/2009-250 z 26. mája 2009 dovolanie.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľov. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Podľa § 237 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom.

Sťažovateľ tvrdí, že jeho sťažnosť treba považovať za prípustnú v zmysle § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde, keďže ochrany proti rozsudku krajského súdu sa už nemôže domáhať pred všeobecnými súdmi.

Podľa názoru ústavného súdu nie je v jeho právomoci o merite podanej sťažnosti konať a rozhodnúť.

Ako to vyplýva z citovaného ustanovenia čl. 127 ods. 1 ústavy právomoc ústavného súdu poskytovať ochranu základným právam a slobodám je daná iba subsidiárne, teda len vtedy, ak poskytovanie tejto ochrany nie je v právomoci všeobecných súdov. V danom prípade z dôvodov ďalej uvedených právomoc poskytnúť ochranu označeným základným právam sťažovateľa vyplývajúcim z ústavy a dohovoru mal, resp. má krajský súd v odvolacom konaní, resp. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v dovolacom konaní, čím je zároveň vylúčená právomoc ústavného súdu.

Vo vzťahu k tej časti sťažnosti, ktorá smeruje proti konaniu vedenému okresným súdom pod sp. zn. 11 C 149/2002, bolo prípustné odvolanie (ktoré sťažovateľ aj podal). Preto bolo v právomoci krajského súdu v rámci odvolacieho konania poskytnúť ochranu označeným právam sťažovateľa, čo zároveň vylučuje právomoc ústavného súdu.

Vo vzťahu k tej časti sťažnosti, ktorá smeruje proti konaniu vedenému krajským súdom pod sp. zn. 8 Co 42/2009, z dôvodov namietaných sťažovateľom (odňatie možnosti účastníka konania konať pred súdom) je možné podať dovolanie, ktorého prípustnosť sa opiera o ustanovenie § 237 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku. Sťažovateľ takéto dovolanie aj podal. Preto právomoc poskytnúť ochranu označeným právam má v tomto štádiu konania najvyšší súd. Na uvedenom závere nič nemení kontroverzné tvrdenie

sťažovateľa, podľa ktorého proti rozsudku krajského súdu už neexistuje účinný opravný prostriedok v rukách sťažovateľa.

Z uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde tak, ako to vyplýva z výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. októbra 2009